

sourcer, hvis vi virkelig stiller ambitiøse mål for energibesparelser.

Nu sagde ministeren lidt forsigtigt heroppefra, at målet er en stabilisering, altså at vores energiforbrug er uforandret. Det mener vi er for uambitiøst, og vi mener også, det er uklogt og uøkonomisk kun at stille efter det mål. Vi mener, at vores mål må være at få nedbragt energiforbruget. En sparet kilowatt-time er bedre end en, vi skal til at investere i. Det er næsten et citat fra Venstres ordfører fra en tidligere debat, vi havde herinde.

Vi mener simpelt hen, at vores målsætning skal være, at energiforbruget, el og varme, skal gå nedad i de kommende år. Nu har jeg lige taget transporten ud et øjeblik, men det er jo fantastisk vigtigt også at få taget hul på den, for det er der, hvor stigningen er allerhøjest.

Men en fornuftig energipolitik må være baseret på, at vi har et langsigtet mål om, at vi inden for en årrække, inden for et antal årtier, skal nå frem til, at vores energiforsyning er baseret på vedvarende energikilder, og kun der, hvor vi endnu ikke har teknologiske muligheder for det, supplerer vi med fossile brændsler. Det kan nås, men det er langt lettere at nå, hvis vi siger mod en ambitiøs indsats for at få nedbragt vores energiforbrug og ved siden af har en ambitiøs politik for at få udbygget vores vedvarende energikilder. Derfor til sidste et par ord om de vedvarende energikilder.

Sidste år fik vi lavet en aftale, der betyder, at vi får to nye havmølleparker. Vi fik også lavet en skrottningsordning for gamle og knapt så effektive vindmøller på land, så vi får nogle, der giver mere energi, men der er færre møller på land. Vi mener, at den sigtelinje skal fortsætte gennem de kommende år, men vi har en meget stor hurdle med at få sikret de relevante pladser, hvor vindmøllerne kan stå på.

Vi fik også lavet en aftale om en fordobling af produktionen af biogas. Problemet, som vi er løbet ind i, er imidlertid, at enten siger kommunerne nej, for det skal ikke lige være her, og de jagter investorerne rundt, så de ikke kan komme til, eller også sker der det, som er sket med Måbjergværket, at det bliver ramt af et rent regelhelvede, vil jeg sige, med alt for komplicerede regler, som modvirker, at vi får de her teknologier ind i vores energiproduktion, og modvirker noget så fornuftigt, som at man har en separationsproces, hvor man også adskiller næringsstofferne, efter at de har været bioforgasset, og bruger det energiindhold, der er i det.

Lad mig også nævne de store solvarmeanlæg. Vi har Europas største solvarmeanlæg i Danmark. Det ligger på Ærø. Men udbygningen er fuldstændig gået i stå, til trods for at det faktisk er en vigtig kilde for os.

Det, vi mangler, er at få lavet det løft for de nye teknologier, der sikrer, at de kommer ind på markedet. Jeg vil godt sige, at vi ikke taler om vedvarende tilskud. Det forlod vi for mange år siden. Vi taler om tidsbegrænsede tilskud, så man kan få teknologierne ind på markedet, men vi taler også om tilskud, som er lige præcis høje nok til, at man kan få dem ind, for det giver jo ingen mening, at vi i en lov har stående, at man kan give et tilskud, hvis det tilskud er for lavt til, at det rent faktisk kan nås. Og så taler vi selvfølgelig om forpligtende målsætninger.

KL 13.10

Sagen er jo, at markedsmekanismer kan bruges til mange ting, men der er også noget, markedsmekanismer ikke duer til. De duer altså ikke til at få fremragende nye teknologier ind på et nichemarked, hvor de så kan etablere sig og være med til at sikre, at prisen på energi bliver lavere og lavere, som vi har oplevet det med vindteknologien.

Det egner markedet sig ikke til, for det sidder og kigger på: Hvad kan den mest forældede teknologiform producere en energienhed til? Det er klart, at hvis man skal konkurrere med gamle kulkraftværker, kommer de her teknologier ikke ind, og derfor skal vi have en hjælpemekanisme, der får dem ind på markedet. Om det skal være den ene eller den anden, er vi meget åbne over for at diskutere, men vi mener, det er fuldstændig afgørende, at man får denne her hjælpemekanisme.

Det er ikke nok at sige forskning. Vi har mellem forskning og den energi, vi rent faktisk kan købe, det, der hedder dødens gab, og det er dernede, vi i øjeblikket har placeret solvarmen, solcellerne, bølgeenergien, geotermien og faktisk næsten også biogassen desværre. Det ligger dernede og kører rundt og kan ikke komme op, medmindre det får en hjælp. Og den hjælp er faktisk en fantastisk god investering.

I øvrigt gælder det samme energibesparelserne, de ligger også dernede i øjeblikket, fordi de penge, der bliver brugt på det, ikke bliver brugt effektivt nok.

Så det er det, jeg mener er den fælles opgave, at få løftet det her op, hvis det skal være mere end pæne ord, vi siger til hinanden. Det må